

1 - 4 juli, Poros - Russian Bay (Saronische eilanden)

Het eiland kreeg zijn huidige naam van de slechts 250 tot 400 m smalle zeestraat (πόρος = oversteekplaats) die het van het vasteland (de Peloponnesos) scheidt: de zee is er zó smal dat men de mensen aan de overkant kan herkennen. Om de paar minuten kan men vanuit de gelijknamige stad Poros met kleine bootjes de oversteek naar het tegenoverliggende Galatás (op de Peloponnesos) maken. De overtocht zelf duurt ook amper een paar minuten.

Eigenlijk bestaat Poros uit twee eilanden, die mettertijd met elkaar verbonden raakten via een smalle landtong: het (pijn)bosrijke Kalavría (Καλαυρεία) en het kleine, in oorsprong vulkanische Spheria (Σφαίρια). De witte en pastelkleurige huizen van Poros op Spheria stapelen tegen de heuvel op, en worden bekroond met een klokkentoren, het geheel maakt een levendige pittoreske indruk.

Na twee dagen geankerd te hebben aan de zuidoostkant van Spheria-Poros aan de kust van de Peloponnesos, heerlijk op onszelf maar wel in open water, vertrekken we naar Russian Bay. Het is een type 3-vinger cala, waarbij opvallend veel boten graag dicht bij elkaar en tegenover het strand en taverne liggen in de meest oostelijke inham. Bij aankomst liggen daar vier schepen, en in de middelste "vinger niemand. Vreemd omdat dat de mooiste stilste plek is. Zoals zo vaak blijkt ook nu weer dat men graag hutje mutje bij elkaar ligt en bij het vertier.

Wij ankeren met achteranker uit en genieten van de stilte in de vroege ochtend, tenminste...als je de zingende Cicaden niet meerekent.

Tijdens het genot van een espresso, vermaken we ons met ankeravonturen van anderen, of aanschouwen het wel en wee op twee grote motorboten. We maken de boot schoon, verwijderen aangroei onder water en we zwemmen wat. Het wordt deze dagen 30+ graden. Het grote zonnenscherm is af; dagje naaiwerk: de verlengstukken zitten eraan. Voor de vakantiegangers/bootjesmensen in de buurt moet het een bijzonder gezicht zijn de naaimachine in de kuip. En misschien staat dit enorme scherm niet mooi over die hele giek en kuip heen maar het scheelt aanzienlijk in de temperatuur op dek en binnen. Freija vindt de nieuwe grote tent geweldig. Een extra territorium voor haar en ze laat zich er niet weggagen en ook niet meer uit haar fietsmand. Odin blaast letterlijk de aftocht en klaagt er luid bij.

Vanaf de boot zien we de schepen die voor ons liggen niet. We liggen tegenover het kiezelstrandje, bij een groot huis (mooie vakantievilla tip) rechts, we horen een blaffende hond en om 18.00 uur haalt een schapshond de 60 geiten van de heuvel af. Daarbij zie je dat zelfs geiten een eigen karakter hebben en de hond niet altijd volgen, of staan te schreeuwen om hun moeder, of te lang talmen en de weg kwijt zijn. Het leven is simpel geworden in de Russische Baai. Met de Dinghy varen we naar Poros om een voorraad fruit te kopen. De winkeltjes bieden een Grieks allegaartje van "soepjurken" (Haags voor slonzig wijd) die eigenlijk alleen een aantrekkelijke meid van 28 goed staan maar gedragen worden door de minst elegante dames van 40+. We drinken koffie, en lunchen in de taverne aan het strand van onze baai: duurt effe voordat je je patat hebt maar die dan ook authentiek van verse aardappel is geschild en dus puur French is.

leuk dingetje deze week:

- café Cielo aan de stadskade: een groot oplaadstation voor alle soorten telefoons en andere elektronica op alle tafeltjes
- Russian Bay heerlijk, maar op dag 3 met zuidoostenwind drijft er opeens een hoop stront (van een Ferry?) langs de boot na 17.30 uur.
- Ferry's brengen een serie golven, er zijn drie soorten Ferry's een paar keer per dag

- prachtige sterren aan de hemel 's nachts
- even een besefmoment voor wie een Drone wil gebruiken tijdens ankeren (verhitte discussie op facebook): uurtje Drone van een puber op een motorjacht: geeft een behoorlijk gevoel van inbreuk op je privacy; „Ik schiet hem uit de lucht".
- scholen sardientjes vliegen met zijn allen tegelijk over het wateroppervlak in de vroege ochtend en -avond.
- een vleugje zwavel met noordwesten wind: de vulkaan op eiland Methana
- watertemperatuur 28 graden, luchttemperatuur 32 graden
- prijsverschillen: een brood op Kea 0,80 cent/een brood op Poros, 2,30
- kersen op de markt 3,= per kilo/kersen op Poros 6,= per kilo
- hier is geen mobile telefonie-winkel

5 - 6 juli, van Poros naar Methana (Saronische eilanden)

Methana een onbekend pareltje.

Methana had een eiland kunnen zijn als zij niet verbonden was geweest met de Peloponnesos met een dun strookje land. Methana is bekend om zijn bronnen die rijk zijn aan zwavel, het zijn er ongeveer 25. Hoogtepunt om te zien en doen zijn dan ook de thermale baden en Spa wellness centra. Methana telt eigenlijk 32 vulkanen, de meesten liggen echter in de zee. In het jaar 1700 was vond een eruptie plaats in een van die vulkanen. Het gehele schiereiland Methana is opgebouwd door lavakegels en –stromen. Het vormt de noordwestelijke uitloper van een actief vulkaangebied dat de Egeïsche Zee doorkruist, en waartoe onder meer ook de vulkaaneilanden Melos, Santorini en Nisyros behoren. De vulkaan op het schiereiland torent over het plaatsje Kameni Chora uit, een gehucht bestaande uit een paar huizen en een restaurant. Je kunt een wandeltocht ondernemen naar de uitgedoofde vulkaan, door bos- en bloemrijk gebied, waarbij je veel mooie vergezichten geniet van de eilanden in de Saronische Golf.

De vulkanische activiteit is op Methana begonnen in het laat-Tertiair of het vroeg-Kwartair, en de jongste uitbarsting vond plaats in het jaar 258 v.Chr. in de buurt van het huidige plaatsje Kameni Chora (d.i. "Brandende Plek") in het noordwesten van het schiereiland. Antieke schrijvers als Ovidius, Strabo en vooral Pausanias (in zijn "Geographica") maken melding van deze historische uitbarsting en van de daardoor ontstane geneeskrachtige bronnen.

We halen het anker op in Russian Bay om 11.00 uur. Een grote Catamaran heeft ons in de "smiezen" en neemt ons plekje in. Het is maar een paar mijltjes varen naar Methana. Hier is nu de oude haven alleen nog in gebruik voor lokale boten. De Ferry Harbour is bestemd voor passanten. Wanneer we rustig liggen komen de charters; donderdagavonden is het druk in eiland haventjes-dat is de laatste charteravond en mensen gaan dan uitgebreid uit eten voordat de boot weer ingeleverd moet worden.

De Grote Ferry van 17.30 doet de boten smakken tegen de stootwillen van de kade. Menigeen verandert de stand van lijnen, druppels en ankerketting. Ook brengt de geheerste wind rond Aegina wat swell, maar die sterft uit tegen 23.00 uur. Wespen in prullenbakken, weinig elektra aansluitingen - wij hebben nog wel ons snoer kunnen aansluiten. 15,= euro per nacht inclusief onbeperkt watergebruik en elektra. En dat is bijzonder prettig want de draagbare airco kan dan aan. Het is 34 graden, binnen loopt het op naar 30-32. Wanneer we het zonnescherm weer over de boot binden daalt de temperatuur meteen naar 28. De katten zijn uitgeteld van de warmte en erg passief. Daarbij komt kijken dat Freija weer te zwaar wordt. Zij moet wederom op dieet. Bij checken van gegeten hoeveelheden brokjes zien we dat zij 2x zoveel (10gram) eet als Odin en zeer waarschijnlijk is zij een nachtelijke schrokkebrok. Afpassen die hap dus.

Griekenland besef qua kosten en water

We hebben besloten vaker aan een kade te gaan liggen; dat kan hier namelijk voor weinig geld. Opvallend is dat je in Griekenland zo goedkoop kunt leven dat je niet inteert op je geld maar zelfs kan sparen als je hier een paar jaar vertoeft. Daar komt meteen bij om de hoek kijken dat je elke keer aan de kades (drink-)water

kunt tanken ook voor weinig geld. Terwijl we in Kroatië de boot hadden volgeladen met drinkwaterflessen hoeft dat hier dus niet. Het water is erg goed, zelfs smakelijk.

Autohuur/Scooter: lastig in Methana dorp. Eveneens in volgende stopplaats. Wanneer we de hoek van de provincie Argolis om zijn gevaren, zijn er mogelijkheden genoeg om een auto te huren en daar zowel als in de provincie Korinthe een aantal oudheden te bezoeken. Ook rijden we dan naar Methana voor een bergrit en bezoek aan de uitgedoofde vulkaan.

Klus van de week: onderkant boot afkrabben/hoge boord boot poetsen. Gedaan: raam reparatie/administratie van thuis.

Wespen groeien in aantal/er zijn weinig muggen. Annelies gebruikt toch Deet want haar bloed is lekker. Peter wordt nooit gestoken.

7 juli van Methana naar Aegina

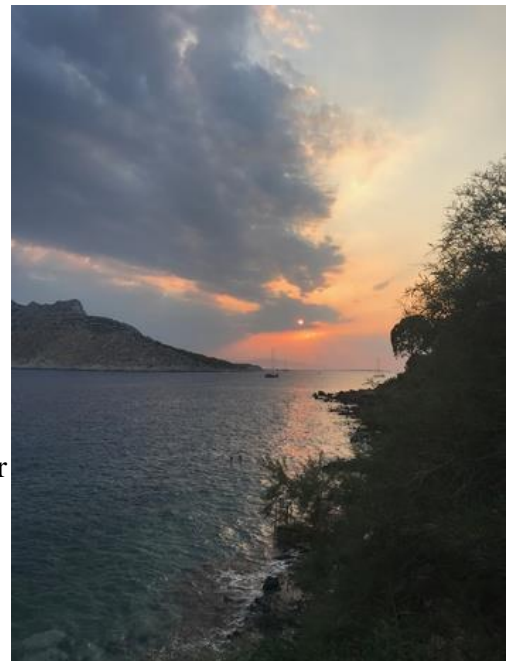
De havenmeester Costas pendelt met zijn rode autootje tussen haven van Vathy(west) en Methana (oost), die hij allebei beheert en hij zwaait naar ons, uit het raampje roepend: „je hebt mijn telefoonnummer hè?!” Want hij mag ons wel en wil ons graag van dienst zijn.

We 10.00 uur halen we het anker op en maken los van de kant. Het is stil aan de kade. Costas zegt dat vrijdag een stille dag is, maar dan ook de enige stille dag; 6 dagen per week ligt het vol met charters op doorreis.

We varen naar Aegina, waar we een auto willen huren, hetgeen niet gelukt is in het gehucht Methana. op het eiland met dezelfde naam. Er staat wederom een noordwesten windje en elke dag draait hij tegen 16.00 uur naar zuidoost en 's nachts om 04.00 uur weer om naar noordwest. 32 graden. Heel stabiel.

Een prettig tochtje op de motor met 4 knoopjes. We hebben in Pilotboek en op Navionics gezocht naar waar we precies moeten liggen. Het is er vast druk; het is zomer en weekend. We doelen op een plaats aan de kade of verderop bij de vissersboten. De 2WayFerry tussen Piraeus-Aegina-Methana-Poros gaat gelukkig aan de buitenste kant van de dam liggen. Een gevaarte dat in Methana met een hoop donderend geraas vlak bij ons aanmeerde, als de koning van de transitroutes de kunst van het aanleggen demonstreert wanneer hij met 6 knopen komt aanvaren alsof hij de pier wil doorklieven, zijn twee ankers met donderend geraas uitwerpt en - wanneer die hem afremmen, hij zich achterwaarts draaiend in vloeiende beweging van enkele seconden tegen de kade legt. Dat is nog eens een zeekapitein! Doe dat maar eens na met zo'n enorm gevaarte.

De hydrofoile boot komt ook even tussendoor piepen en dan glijden wij zoals we dat gewend zijn de haven in: hmmm wat is waar en hoe werkt het hier...? De kade ligt vol. Ergens bij vissersboten aan de oostkant is een gaatje, maar zou dat wel mogen? Zijn er mooringlijnen? Een visser ziet ons de situatie langdurig opnemen en komt zijn kajuitje uit: kom maar hier liggen". We drukken Skadi er in. Het is een kade met breed voetpad, een drukke straat, veel verkeer, mensen, kortom: in een ogenblik denkt Annelies: hier liggen we niet lang; de katten kunnen hier niet lopen, wat een herrie. Peter zoekt de electriciteitspaal. Die is er niet. „We gaan hier weg", zegt Peter. Mijn idee! We varen naar de overkant, daar mag je liggen bij een restaurant; er is plaats voor 5-6 boten, vanwege een grote catamaran dus 5. We liggen in de achteruitvaarstand maar er is ruimte voor een halve romp want een Franse boot heeft twee plekken. Vergelijkbaar met de aso's die in garages ook parkeren op 2 vakken. We varen en staren indruk wekkend naar het restaurant: er moet toch zeker een beheerder komen helpen nu? Niet dus. „Ik stop hem er tussen in", zegt Peter, „ dan moeten ze die Franse boot maar opzij leggen".

Alle hens aan alle dekken, daar komt de Skadi: van een vissersboot komen de Grieken naar buiten rennen: hij meent het echt!. Annelies laat de ankerketting imponerend ratelen en Peter brom bromt naar achteren. Het is millimeterwerk en de vissers helpen mee met stootwillen. Eigenlijk liever zonder-, want die passen er niet eens tussen. Wanneer we er half tussen gewrongen zijn komt de Fransman om de hoek van zijn buiskapschermpje kijken, waarvan we wel al vermoedden dat hij aan boord was, maar "niet Thuis" gaf. Ohlala! En hij kan niet anders dan meewerken. „Can you move your ship a bit to the side!?” zegt Peter en dat doe je dan ook als Peter binnenkomt en de zuurstof even op is. Hè hè! We danken "merci beaucoup, enchantez" met de Fransen en tegen de vissers 4 x met Efcharistòh!

Peter vertrouwt de diepte niet. Er zijn rotsen aan de kant. We meten de diepte met de pikhaak, het is 1.60 meter, oei. Peter duikt onder de boot en ziet tussen roer en bodem 5 cm. „We gaan!" En dan gaan we ook behoorlijk gauw. De Fransen snappen er niets van. Peter meet ook bij de Fransen de afstand tussen roer en bodem: zelfde liedje. Ze geloven Peter niet echt. Peter zegt: „ik blijf niet; elke keer dat er een beetje golven binnen lopen hier stuitert de Skadi en straks drukt de kiel nog door de bodem heen". We maken los en een grote Beneteau met twee stoere jongemannen staat te wachten en wil onze plek. Good luck! Buiten is het ongezellig ruim ankeren in de grote baai en ver van de kant. En er komt vast veel swell. Annelies vindt het niks. Ook allemaal rots en wier. Of te dicht bij een ondiepte liggen. Wat doen we? Ons besluit is dan toch terugvaren, naar Perdika. Annelies heeft geen fiducia meer in de zaak... Peter zegt: als dat ook niks is slaan we heel Aegina eiland over en gaan we terug naar Poros. We varen dus naar Perdika en daar blijkt het behoorlijk mooi en stil ankeren net buiten de twee kleine havenpontons.

Hè hè!

De dag wordt uiteindelijk afgesloten met nog meer waakzaamheid wanneer zo'n 20 Charterboten binnen komen draaien en zich aan de pontons vastleggen met een hoop gecirkel om ons heen. 5 andere jachten blijken het met-de-lijn-naar-de-kant "erg veilig" te vinden. Vermoeidheid verdwijnt bij Annelies als sneeuw voor de zon en ze roept peter erbij die net een tukkie deed. Want een waar schouwspel ontwikkelt zich, met zonen die lijnen naar de kant brengen en tegen rotsen op moeten klimmen, vaders die vloeken dat hij het niet goed doet terwijl vader zelf meer ankerketting zou moeten geven. Dinghy's met kids en moeders die de lijn onderweg verliezen of hij is te kort. En aan de kop van de pontons springen 20 gillende chartermeiden met rose flamingo-matrassen in het water: wat een circus!

8 juli, Perdika en een autorit

Om 06:30 wordt Peter wakker doordat er iets in de keuken valt. Het blijken weer eens de 2 zakken met uien te zijn die aan een plakhaakje hingen. Geen probleem dus. Hij gaat meteen maar even buiten kijken en ziet dat we door de wind zijn omgedraaid en vlak bij de schepen liggen die met lijnen aan de kant zijn vastgemaakt. Annelies slaapt nog en de situatie levert niet direct een probleem op dus maar lekker een koffietje erbij en buiten zitten. Als Annelies ook wakker is halen we het anker op en ankeren we opnieuw iets verderop in de baai.

We hebben begrepen van een van de schippers van de flottielje dat ze om 7 uur weggaan en inderdaad er komt weer ruimte aan de pontons. We willen niet aan een van de eerste 2 pontons want daarvoor liggen rotsen onder water, maar we willen aan een klein houten ponton iets verderop. Gisteravond gehoord dat er een van de schepen om 9 uur weg zou gaan en inderdaad als deze om 9:30 vertrekt halen we als de wiedeweerga ons anker op en verkassen we naar dit ponton naast het Nederlandse schip de Beagle van ene Peter.

Dit lijkt ons een uitstekende plek om te blijven liggen voor een paar dagen. Annelies had de avond ervoor al contact gehad met een klein autoverhuurbedrijfje (CarPlan) in Aegina en als ze hem om 9 uur belt kunnen we een auto huren voor wel € 85 voor 2,5 dag. De auto wordt om 11:30 in de haven afgeleverd door Dimitri.

Het blijkt dat de lig plek aan dit ponton gratis is en we krijgen ook nog de elektriciteit gratis van het restaurant, zoals de restaurant eigenaar zegt: Voor mijn gasten. We beginnen de uitspraak te begrijpen: in Griekenland varen dan kan je ook nog sparen (en dat rijmt). Dit is in schril contrast met Italië en Kroatië waar je letterlijk leeg loopt op havengelden. We besluiten morgen lekker bij het restaurant te gaan eten.

We gaan eerst die middag met de auto terug naar Aegina town waar we gisteren zo gemarteld hebben om een ligplaats te vinden. Aan de haven weer het zelfde beeld, bijna helemaal vol en we zien een Noors schip met bemanning welke zich met vereende krachten, net als wij gisteren, tussen 2 schepen in probeert te persen wat uiteindelijk lukt. Van een ander Noors schip zien we de dame met een lange elektriciteitskabel wanhopig over de kade lopen om een vrij stopcontact te vinden voor de walstroom, maar helaas alles is vol. Licht chagrijnig gaat ze terug aan boord en zo te zien is ze niet blij en laat dat ook even aan de schipper weten. Ze gaan beide naar binnen, waarschijnlijk even overleggen en na verloop van tijd komt de man naar buiten, pakt een boek en gaat zitten lezen. Haar hebben we niet meer gezien. Annelies merkt droogjes op dat ze blij is dat wij hier niet zo zijn gaan liggen maar nu comfortabel in Perdika liggen.

We besluiten een stuk over het eiland te gaan rijden langs de westkust naar het Noorden. Vanaf Aegina voert de weg langs rommelige bewoning en steen/tegelbedrijven onderbroken door mooie pijnbomen, cactussen en pistachebomen - hèt export product van dit eiland! Halverwege de noordkust nemen we een bergroute naar het binnenland en stuiten daar op de overblijfselen van de oude Byzantijnse stad Palaiochora en zijn vele stenen kapelletjes, menigeen met prachtige Fresco's. Deze stad werd in 1537 door Khair ad Din (berucht als de kaper Barbarossa), admiraal van Sultan Suleyman I verwoest.

Gelegen langs de pittoreske route langs bergen en valleien ligt het klooster Agia Triada en de kerk van aartsbisschop Agios Nektarios. Agios Nektarios (1846-1920) stond bekend om zijn miraculeuze helende krachten. Hij was schrijver, theoloog, filosoof, moralist, onderwijzer, poëet, en hij was mystiek. Bovenal was hij een man van intens gebed, een harde werker net als ieder burger en geen taak was hem te min. Deze aartsbisschop is in 1961 heilig verklaard. Bezoekers van het klooster (er leven nog 14 nonnen) kunnen zijn vertrekken bekijken en de kapel waar hij in een sarcofaag begraven ligt. Duizenden bezoekers komen jaarlijks om het graf te bezoeken, hem te aanbidden en zegen te vragen. Wij verwonderen ons, nuchter als we zijn - gelovig of niet- over de adorerende pelgrims die zich over de sarcofaag vlijen, hun oor op het deksel om de woorden van de heilige te kunnen verstaan en men bidt om zegen. Twee Amerikaans vrouwen bezoeken de heilige kapel waarvan de oudste zich nederig op de grond werpt en naar de altaren kruipt...iconen kust en kruistekens maakt. Bescheiden en respectvol aanschouwen we de nederige gebedshouding en stellen onszelf vele vragen....

Het is vandaag wat drukkend warm en we zien donkere wolken over Aegina drijven. Tijd om naar de boot terug te keren. Wanneer we daar aankomen barst onweer en regen los. Ramen dicht, en katten gerust stellen. Vooral Freija laat zich gedwee in een mand zetten bij naderend onweer of wind en regen. Dekentje erover, en aaien. Ook zij lijkt de herinnering aan onweersstorm Pag niet vergeten te zijn.

9 juli, Perdika autorit 2

We nemen de auto en rijden deze keer eerst naar Aegina stad en vandaar nemen we de oostelijke route eerst door de bergen en daarna langs de kust.

Even wat anders: Wie kent ze niet: die kleine nootjes in hun bijna witte harde doppen. Lekker knabbelen en soms wat moeite doen om ze open te krijgen om toch weer de ietwat zoute noot eruit te peuzelen. Jawel de **Pistache noot.**

Pistache noten op Aegina

De eerste boomgaard met pistachenoten is op Aegina aangelegd in 1896 door Nikolas Peroglou. Of er voor die tijd pistachebomen voorkwamen op Aegina is niet helemaal zeker. Het klimaat van Aegina is zeer geschikt voor de pistacheboom. De heer Peroglou raadde mensen aan pistachebomen te planten omdat ze relatief weinig verzorging nodig hebben en de opbrengst van de verkoop van de noten hoog is.

Pistachenoten als belangrijkste landbouwproduct

Er werd naar hem geluisterd en steeds meer mensen gingen pistachebomen planten. Met name tussen de twee wereldoorlogen werd de teelt van pistachebomen populair en verdrong de pistache de druiventeelt die tot die tijd het voornaamste landbouwproduct was. De teelt van pistachebomen breidde zich verder uit na de tweede wereldoorlog en Aegina werd het gebied in Griekenland waar de meeste pistachebomen voorkomen. De pistachenoten werden steeds vaker “pistache van Aegina” genoemd en sinds 1996 is het door de EU erkend als beschermde oorsprongsbenaming voor de pistache uit Griekenland.

De teelt van pistache

Oorspronkelijk komt de pistacheboom uit Centraal Azië. Tijdens de Romeinse tijd is hij ook in het Middellandsezegebied terecht gekomen. De boom houdt van een droog klimaat met het liefst een korte koude winter en een lange warme zomer. De wortels van de pistacheboom gaan heel diep waardoor hij goed tegen langdurige droogte kan. De boom kan slecht tegen vochtigheid en is gevoelig voor ziektes. Vandaar dat de biologische teelt, zonder gebruik van pesticiden, moeilijk is en maar weinig voorkomt op Aegina.

De pistacheboom verliest zijn blad in de herfst en wordt laat in de winter gesnoeid net voor de knoppen van de pistachenoten zich gaan ontwikkelen. De noten worden eind augustus, begin september geoogst door met stokken tegen de takken te slaan. De schil die zich rond de noot bevindt wordt gepeld mbv een speciale machine die veel water gebruikt. Daarna worden de noten in de zon gelegd om goed te drogen. De pistachenoot is rauw erg lekker maar bederft snel en daarom worden de meeste noten gebakken in de oven met zout en citroensap. Gezond en lekker!

We rijden verder langs de ruige kust en zien verscheidene prachtige baaitjes met blauw water waar het lijkt dat je er ook goed kan ankeren. Uiteindelijk komen we bij Aghia Marina, de baai waar we vorige week gelegen hebben in een harde westen wind en waar we 's ochtends vroeg min of meer gevlucht zijn en in harde wind naar Poros zijn gevaren. De baai ligt er nu prachtig rustig bij en is inderdaad prachtig om in te ankeren. De stad Aghia Marina is een groot vakantie circus: de bekende winkeltjes met hoeden, tassen en fladderjurken, restaurantjes, koffieshops in een Griekse leuke setting van witte huizen met blauwe vensters - alles zeer netjes en schoon, dat wel!

We rijden langs een groot niet afgebouwd hotel wat we al gezien hadden toen we hier ankerden. Als je er langs rijdt zie je pas hoe het overwoekerd is met planten en zelfs bomen. Dit betonnen geraamte is er niet tijdens de laatste crisis neergezet maar zo te zien al veel eerder, wellicht een eerdere crisis waar wij geen weet (meer) van hebben.

Na koffie en een appeltaartje en muffin bij de lokale bakker rijden we naar de ruïne van tempel van Afaia.

De tempel van Afaia (of Aphaia) is de bekendste archeologische bezienswaardigheid op Aegina. De goed bewaarde Aphaia tempel ligt ongeveer 4 kilometer van de badplaats Agia Marina in het noordoosten van het eiland. De tempel is gewijd aan de godin Afaia en gebouwd rond 500 voor Christus.

De mythe over de tempel van Aphaia

De mythe vertelt dat Aphaia, een dochter van Zeus, vluchtte vanuit Kreta voor koning Minoas die verliefd op haar was en haar wilde veroveren. De liefde was niet wederkerig en Aphaia sprong in zee waar ze door

vissers gered werd en uiteindelijk op Aegina terecht kwam. De gevels aan beide zijden van de tempel waren oorspronkelijk versierd met marmeren sculpturen die de Trojaanse oorlog uitbeelden en de rol van de helden van Aegina die bij die oorlog betrokken waren. Deze sculpturen zijn helaas in 1811 meegenomen door een Engelse architect en een Duitse baron die aan de tempel opgravingen verrichtten. Vervolgens zijn de zogenaamde Aegina sculpturen via een veiling verkocht aan de Duitse koning. Vandaag zijn deze beelden te zien in het beeldenmuseum van München.

Na het bezoek aan deze tempel rijden we terug naar de Skadi, de katten hebben ook aandacht nodig en 's avonds gaan we lekker Grieks eten bij Antonis, het visrestaurant dat ons van elektriciteit en water voorziet. Specialiteit: in de zon gedroogde inktvissen. Ze hangen te drogen over het rek van hun BBQ. Annelies moet moeite doen om de ober ervan te overtuigen dat alleen de inktvis genoeg voor haar is. Alstublieft geen patat. „Wat wilt u dan? Want de inktvis is een kleine portie?" Nou, klein in Griekenland is niet klein., Wilt u er rijst bij of spaghetti?" „Nee, alstublieft gewoon allen de inktvis". Uiteindelijk moet Peter een hapje mee eten van de inktvis want het is toch nog veel. Het mag wel vermeld worden hoeveel en goed eten je kunt krijgen voor belachelijke prijzen. Griekenland varen is echt sparen.

10 - 11 juli, een tip: Omorfi Eklisia gewijd aan Agios Theodoros

Vandaag gaan we eerst naar de supermarkt in Aegina om voornamelijk groenten in te slaan. Als we terugrijden zegt Annelies, we zouden ook op zoek kunnen gaan naar de Omorfi Eklisia Chapel, een 13eeuws kapelletje met prachtige fresco's. Je kan het alleen bezoeken als je van te voren een afspraak maakt en Annelies had de vorige avond al gebeld en een mail gestuurd. Tot nu nog geen bericht terug maar laten we maar kijken of we het kunnen vinden en of het open is. We weten ongeveer waar het moet zijn maar na een uur rondrijden door kleine dorpjes en tussen Pistache bomen geven we de moed op. Later zien we op Google Maps dat het een heel klein gebouwtje is aan de rand van de weg wat niet direct herkenbaar is als een kerkje. Misschien zijn we er wel langs gereden maar ja, niet gezien.

Omorfi Eklisia is een gewelfde kerk gemaakt van grote, vierkante blokken van Poros stenen allemaal van uniforme grootte. Het pleintje rond het gebouw, het aangeklede metselwerk en het eenvoudige maar ongebruikelijke raam met twee lichten in het heiligdom laten zien dat de kerk werd gebouwd in de late twaalfde eeuw, net voor de Frankische verovering.

Speciale interesse:

De inscriptie uitgehouwen in een poros-blok in de westfaçade verwijst naar het feit dat een renovatie van de kerk plaatsvond in 1289. De inscriptie verwijst naar de Byzantijnse keizer Andronikos I, hoewel het eiland in die tijd nog onder de heerschappij van het Latijn lag. Het interieur van de kerk is rijkelijk versierd met muurschilderingen. Het is vermeldenswaard dat hier in de Geboorte van Christus boven de kluis een van de weinige afbeeldingen is van de Panaghia Galaktotrophousa (de Virgin Breastfeeding) in de Byzantijnse kunst, deze bevindt zich in een grot, waarvan de randen vogelogen omvatten.

We gaan terug naar de boot, lunchen bij Antonis en gaan naar de katten. Het is vandaag niet echt heet en we hoeven de airco niet te gebruiken. Eigenlijk waren we nog van plan naar de zuidwest punt van het eiland te rijden maar we besluiten er maar een niksdag van te maken. 's Avonds naar de Belgen kijken op het WK Voetbal. Helaas, de laffe Fransen winnen weer met Anti voetbal. Ach ja, weer een zorg minder, we hoeven ons dan ook niet meer druk te maken over het WK.

De dame van promotie Aegina eiland stuurt de volgende dag een mailtje dat we een contactpersoon kunnen bellen voor de sleutel, hetzelfde nummer dat we gisteren geprobeerd hebben te bereiken, maar nu hebben we

geen auto meer dus laten we het voorbij gaan en vullen de dag met kleine klusjes, de website bijwerken (ankeren/havens) en gewoon genieten.

Zzzzzzzmauw!

12 juli, Aegina naar Poros , 22 mijl en weerzien van Grey Hippo

De aanschaf van een generator + airco begint prioriteit te krijgen; natuurlijk is dat luxe maar voor ons die nog jaren in de Med willen blijven, ook in de zomer, is het eigenlijk onontbeerlijk. Met de zonneschermen krijgen we het 31 graden ipv 33,4. Met de draagbare airco die we gelukkig nu aan kunnen doen omdat je hier zo makkelijke ne goedkoop aan kades ligt, krijgen we het 26 graden of...zoals we instellen. maar de hitte dringt alweer snel door in de boot. En met de draagbare airco is bereik van de slaapkamer minimaal. We onderzoeken aanschaf en prijzen. N.B.: van Carieb vaarders hebben we gehoord dat het in de Med veel heter kan worden dan in de Carieb; daar zou de temperatuur gelijkmatiger en lager zijn. Benieuwd hoe augustus in Griekenland gaat worden.

We willen uit Perdika vertrekken naar Poros want daar ontmoeten we Theo en Manuela van de Grey Hippo. Vlak voordat we losmaken komt er een mevrouw langs lopen die zegt van de Athene Port Authority te zijn en dat we moeten betalen voor deze kade. Ze komt alleen op donderdag, vrijdag en zaterdag. Ze vraagt hoeveel dagen we hier zijn en we zeggen 2 ipv 6, ze rekt 3 nachten = 21,= euro. De elektra hebben we met een heel lang snoer(!) van de kop van het ponton af gehaald het is door de restauranthouder aan ons geleverd en gratis; we hebben er wel gegeten als dank een een flinke fooi gegeven (4 euro).

Heel wat charters passeren ons wanneer wij naar Poros varen, ze moeten allemaal hun huurboot inleveren en Peter maakt steeds gekheid door aan de reling te "hangen en naar ze te zwaaien:, dag jongens, lekker naar huis! Maandag weer lekker werken".

We ankeren deze keer aan de noordwestkant van het schiereiland van Poros. Mooie plek in 6 meter water met rustig landschap en een enkel restaurantje. Theo en Manuela komen in de namiddag en we gaan een hapje eten aan de kant wanneer het is afgekoeld en wespen slapen.

12- 13 juli, van Poros naar Hydra naar Dokos

We varen de volgende ochtend naar Hydra om in ankerbaai Mandraki te ankeren. Een rommelig tochtje: met Genua uit, Genua in en we motoren er wel bij want we willen de kajuit blijven koelen met de airco-heerlijk. Opeens horen we SKADI SKADI roepen en daar varen ons opeens Antonio en Rosella voorbij met hun Aleph. We wisten dat zij tegen de klok in een rondje Peloponnesos vaarden, maar dat ze zo snel al bij Poros zouden zijn hadden we niet verwacht. We zijn dan ook niet zo assertief geweest om dagelijks in de gaten te houden waar ze zich bevinden, waardoor we een ontmoeting misschien zijn misgelopen; voor hun geldt blijkbaar hetzelfde. We zien elkaar hopelijk in de Ionische Zee nog.

De Grey Hippo staat op de uitkijk bij Mandraki en de baai valt hun tegen, vergeleken met 6 jaar geleden. Ook Hydra stad (erg pittoresk tegen de bergen). Het is daar heet en druk, continue taxiboten, motorjachtjes en dus een onrustig water. We steken over naar de noord baai van Nisos Dokos. Het loopt tegen zessen en we hopen nog te kunnen zwemmen bij mooi licht en dus mooi water. Na al dat cirkelen op plekken waar we besloten niet te gaan liggen is het toch een tocht van 5,5 uur geworden. Dus we kijken uit naar ankermodus, met uitzicht en een drankje. Echter...de noorden wind staat in de baai en het is nodig om achteranker uit te gooien of een lijn naar de kant. We vragen aan een Grieks scheepje hoeveel ankerketting ze uit hebben - liggen zijwaarts en niet met een lijn naar de kant. Wij gooien onze Ultra Marine uit naast hun schip en varen naar achteren. Voor ons is een nieuwe techniek: Peter brengt onze 30 meter lijn verlengd met het touw van ons achteranker naar een rots. Waterschoenen aan vanwege de zee-egels.

Peter wil de lijn vastmaken aan een rots en niet aan de boom recht achter ons, dat betekent dat Annelies de boot opzij moet varen. Dat is net zo als met een auto, maar toch voelt dat anders. Althans dat was tot vorig vaarseizoen in Otranto. En nu is Skadi gewoon haar auto en ze schuift hem enkele meters op ook al pakt de wind Skadi steeds en werkt haar tegen. Er volgt later natuurlijk een reflexie moment met Peter en ze bedenkt: wat een technieken ben ik meester geworden in die 3 jaar.

Het is erg leuk om met Theo en Manu op te varen, en de anker-uren en avonden te delen, te praten over gemeenschappelijke interesses, verhalen en adviezen over Griekenland, Turkije, Spanje te horen en voor Annelies om eens met een (ervaren zeil-)vrouw te praten en te beseffen dat wat zij doet en wat zij wenst, allemaal zo gek nog niet is.

14 juli, van Nisos Dokos naar Spetsai,

Het is in de vroege ochtend het mooist. Al drie ochtenden zit Annelies om 06.00 uur buiten met de katten. Zij wenste dat ze vroeger de tijd had kunnen nemen voor het zalig nietsdoen in plaats van altijd van jezelf te 'moeten', ook het nietsdoen.

Later op de ochtend - wij willen sowieso vertrekken tegen 11.00 uur - snorkelt de Griekse buurvrouw rond haar schip want ons ankerboeitje ligt er zowat onder. Wij zijn met de vertrek-voorbereidingen bezig en Peter haalt ons achteranker op. Daarbij heeft hij de buurvrouw in de gaten en vaart met de Dinghy, even verder naar haar toe. Hij krijgt een hele tirade dat we te dicht bij hen liggen. Annelies stapt op het gangboord om eens te kijken waar alle consternatie vandaan komt en de snorkelmevrouw begint tegen haar te roepen. Annelies verstaat er geen snars van, zo gebrekkig is het Engels. De mevrouw zegt dat ze dan maar weg gaan, maar voor Annelies is het niet duidelijk of dat iets eerder is dan ze al wilden vertrekken, of dat is om voor ons uit de weg te gaan, of dat dat is vanwege ons anker. Peter blijkt toch een hoop klachten over zich heen te krijgen en je moet Peter heten om daar op te reageren dus hij zegt haar: dan moet je maar geen belachelijke hoeveelheid ketting (50 meter in 5 meter diepte) uitgooien en bovendien lig je zijwaarts in de baai, en je neemt zowat de hele baai in beslag; als je net als iedereen een lijn naar de kant had uitgebracht dan hadden er ook nog meer schepen kunnen liggen!

Ze "taaien af" (zo heette dat vroeger). En Peter bedenkt: het is dat ze de ankerboei zagen anders hadden ze nooit geweten waar ons anker lag. Waarschijnlijk hebben ze zich al de hele vorige avond geërgerd dat wij met 2 schepen naast hen kwamen liggen...

Het tochtje van 11 mijl naar Spetsai is prachtig: we zeilen op Genua, een perfecte zee. De noordwestbaai van Spetsai is groot en er liggen nogal wat (enkele opzichtige grote-) bootjes en er is wat drukte. Het water kabbelt. We zwemmen en wanneer de avond valt vertrekken al die dagjesmensen.

Spetsai - pijnbomen eiland. Heel groen, boven een fel azuurblauwe zee. Rondom hoor je de Cicades en... de roep van een Dwergoor-uiltje en van...pauwen. Pauwen?? Na wat onderzoek op het internet vind Annelies waar de schreeuwen vandaan komen:

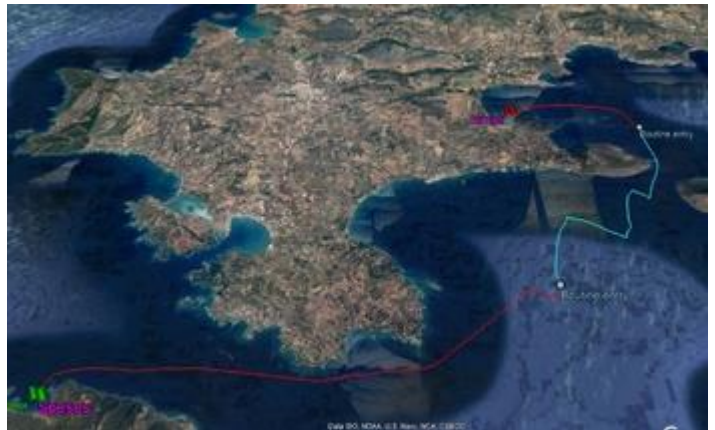
De Arendbuizerd is (Buteo rufinus) is een groot soort buizerd die voorkomt in droge steppegebieden in Zuidoost-Europa, Noord-Afrika en West-Azië. Het is een 43 tot 58 cm lange roofvogel, met een spanwijdte van 105 tot 155 cm. De arendbuizerd is iets groter dan een buizerd, maar ook krachtiger en zwaarder. De ondersoort die voorkomt in Europa en Azië is groter dan die in Afrika. Hij komt in Griekenland vrij regelmatig voor. De vogel leeft in de bergen bij rotswanden. In de rotswanden kan de Arendbuizerd zich nestelen en in open gebieden tussen de bergen goed jagen. In o.a. het Taygetosgebergte op de Peloponnesos is het een veel geziene roofvogel. Het is een steppevogel, die ook wel in kaal bergland voorkomt, maar zich op open vlakten het beste thuis voelt. De arendbuizerd heeft een groot verspreidingsgebied en daardoor is de kans op de status kwetsbaar (voor uitsterven) uiterst gering.

Het Dwergoor-uiltje

Dwergooruilen komen voor in de landen rond de Middellandse Zee: Frankrijk, Spanje, Italië, Griekenland, en Zuidoost-Europa in open landschappen met wat bomen, in tuinen, parken en lanen. Ze overwinteren in Afrika. Ze leven in bossen tussen bomen, in de buurt van gebouwen en wateren en in ruïnes.

15 juli van Spetsai naar Ermioni baai, 15 mijl

Na het gebruikelijke ontbijten en zwemmen gaan we op weg naar Ermioni om in een grote baai zuidelijk van Ermioni een dagje samen met de Grey Hippo te gaan ankeren. We vetrekken op de motor maar zien de Grey Hippo al snel onder zeil slagen maken. Zij hebben een rolgrootzeil waardoor het eenvoudiger is om zeil te zetten dan op de Skadi. Wij moeten het grootzeil aanslaan en de huik weghalen en tja, we worden wat lui ondertussen en laten het voor deze korte afstanden dan maar voor wat het is. Deze keer zetten we wel het zeil en gaan onder vol tuig verder in toch weer een soort wedstrijdje tussen de Grey Hippo en de Skadi.

De wind is hier onvoorspelbaar en dat blijkt steeds weer als we overstag gaan en niet echt veel verder uitkomen. Als we tussen Dokos en het vaste land door zijn gevaren valt de wind geheel weg en gaat de motor weer bij.

Even later steekt er weer wat wind op en we proberen het opnieuw maar nu schiet de wind door naar een dikke 6 Bft. Genua weg en even later ook het grootzeil eraf. We varen de baai ver in en laten het anker vallen in 3 meter water wat door de wind en golven wat troebel geworden is maar even duiken naar het anker en Peter ziet dat het geheel in de grond is verdwenen. Vast genoeg dus.

Dagje zwemmen, de motor bij om voldoende stroom te hebben voor de airco en zo komen we de warme dag wel door. We zijn er ondertussen wel achter dat er volgend jaar een Generator aan boord moet komen om in elk geval de airco die we nu hebben te kunnen laten draaien, misschien laten we zelfs wel een scheepsairco inbouwen gekoppeld aan het buizen systeem van de Webasto kachel die we toch niet meer gebruiken.

's Avond met Theo en Manuela uit eten en even kijken in de haven waar de Skadi waarschijnlijk een paar dagen gaat liggen. Aardig detail, Manuela besteld konijn en blijkt Ossebucco te krijgen. Griekse verwarring denken we maar, maar ja het kost dan ook geen drol.

16 - 18 juli, Ermioni

We worden vroeg wakker door de warmte en gaan na het ontbijt eerst nog even zwemmen. Theo en Manuela van de Grey Hippo gaan vroeg op weg om in de baai van Dokos koffie te drinken met een paar Nieuw Zeelandse vrienden. Daarna gaan zij door naar Poros en zijn we weer alleen met de Skadi.

Wij vertrekken rond 11 uur richting de haven van Ermioni, Kastos de havenmeester had gezegd dat er dan waarschijnlijk wel plaats is aan de Noordzijde van de kade. Volgens Theo lig je daar uit de swell die mede door de Ferry's wordt veroorzaakt. Er blijkt voldoende plek te zijn, we wachten even op een paar Fransen die weggaan van de kade en leggen de Skadi dan aan met het anker uit in de haven als echte professionele Griekenlandvaarders. Stroom is er wel maar dan moet er wel een kaartje gekocht worden om dat op te laden en dat geldt ook voor water tanken. Volgens het restaurant kan dat als Kastos 's avonds langs komt. De Skadi wordt weer ingepakt in zonneschermen maar in deze zon is dat toch niet genoeg, om de warmte in de kajuit onder de 32 graden te houden.

In het begin van de middag zien we weer een bekende boot komen, de Cumulus van Gino en Nadine die we uit Marina di Ragusa kennen. Zij gaan aan de "verkeerde" kant van de kade liggen en als Peter zegt dat ze beter kunnen verkassen i.v.m. de swell wordt de Cumulus na een half uurtje losgemaakt en komen ze naast ons liggen. In de loop van de middag komen er een paar Ferry's aan en inderdaad alle schepen aan de overkant liggen te bewegen alsof ze een polonaise willen nadoen.

Aan het eind van de middag komt Kostas en we nemen 5 Kw stroom voor 10 euro en voor 4 euro water, zoveel als je maar kan tanken. We gooien de tanks van de Skadi en de Cumulus helemaal vol.

Als de ergste hitte weg is lopen we langs de winkeltjes in het dorp en zien wat aardige souvenirs van Hellas glas. We gaan als we een auto hebben in de Peloponnesos wel op zoek naar lokale kunstenaars om wat moois voor het huis mee te nemen. Ermioni is ook uitgangspunt van twee prettige wandelingen, door het pijnbomenbos van het schiereiland waar diverse archeologische vondsten te zien zijn en aan de noordkant de heuvel op, vanwaar je prachtig uitzicht hebt en waar een mooie Basiliek te bezichtigen is.

Klusje: een zonwering maken voor achterkant schip (is meteen patroon voor een Sunbrella scherm)+ nieuw raamhoesje

- het is 34 graden. De hitte komt om 12.00 uur; na 19.00 zakt de temperatuur
- 's nachts 24 graden, met een aangenaam windje.
- De haven kost 7,50 per dag
- stroom: 10 Kw voor 20,= euro. In 2016 kon je nog een kaartje kopen met tegoed aan electra bij de kiosk, nu beheert alleen Kastos de electra, het kost het dubbele.
- water 4,= euro zoveel als je wilt

Sommige havens hebben geen electra aansluiting: Porto Heli, Nafplion

Een weetje:

- de Grieken hielden hier jaarlijks een festival ter ere van Poseidon, met zwemwedstrijden en boottraces. (Pausanias 115 Lydie - 180 Rome)
- in de vijfde eeuw maakte Ermioni een grote economische door. Men dreef handel in een zeldzame kleur, het Tyrisch paars, welke gewonnen werd uit schelpen, en bestemd was voor alleen koninklijke gewaden (Senatoren, Cesar, Paus). Meer over deze bijzondere verpulverde schelp, welke door Alexander de Grote in Souse Perzië is ontdekt, is binnenkort te vinden in een aparte blog.

19 juli, Ermioni en toch een autootje

Het valt niet mee om een Scooter of auto te huren in deze contreien. Geen verhuur, zoals op kleine (schier-)eilanden, of duur. Rond Ermioni zijn een paar bedrijfjes die van deze hele business "geen kaas gegeten hebben".

We stappen op dinsdag naar de Tourist Office in Ermioni waar men ook tickets voor de Ferry kan kopen of boottochtjes kan boeken. Vertegenwoordiger van POP's Car. Aan het eerste bureau zit een jongedame die van achter de computer liever haar lange oranje-rode gelakte nagels bekijkt, achter het tweede bureau zit een zwaar opgemaakte assertieve mevrouw, die een verhit telefoongesprek in het Frans voert. We vragen de "nagel"-dame om een auto. Ze

kijkt onwetend om, alsof ze die vraag nog nooit heeft gehoord en vraagt het haar collega, die tussen het gesprek door, en met veel bombarie, zegt dat er een probleem is, wijzend op haar notitie blok. We maken daar uit op dat er 30 regels namen van autohuur geïnteresseerden staan., „whèn you want car??” Nou, liefst morgen, maar anders overmorgen. OK, ok, I try but first I have this problem”, ze ratelt nog even verder over hoe moeilijk het allemaal is. Maar vraagt wel wat voor soort auto we willen. „Een kleintje”. Die is er niet, er is alleen een tweede klasse voor 53 euro per dag. (een koopje in dit gebied)Ze zegt dat ze overmorgen, heel misschien morgen een autootje heeft. Ze wil ons wel bellen. Maar eerst moet ze van haar probleem af. Een meneer uit een ander kamertje komt naar ons toe. We geven hem ons kaartje en hij geeft vriendelijk de indruk dat hij samen met de telefoonmevrouw wel wat kan regelen. Ze legt ons kaartje op haar notitieblok. We horen het morgen. We verlaten het - totaal van toeristische folders verschoonde pand. Een zucht geeft lucht; we gaan maar een koffie pakken onder de luifel van het restaurant aan de kade, waar het zeer prettig toeven is en met zeer vriendelijke bediening. We hebben de tijd.

Vergeefs onze telefoon in de gaten gehouden, lopen we vandaag dan maar weer naar de Tourist Office. We treffen daar dezelfde nagel starende mevrouw aan die met wel zeer verveelde blik schuin opkijkt naar Peter en daarna achterom kijkt naar haar collega die wederom druk bezig is, nu met een bezoeker. We vragen hoe de stand is met de auto. „Yes I call you!”, zegt ze, rommelend door haar notitieblok. Sorry meid, maar je hebt ons niet gebeld, denken we en houden onze adem in. Het is nog steeds een probleem - Joost mag weten wat voor probleem- of met wie - maar ze heeft geen auto. En nu heeft ze zelfs de middenklasse auto niet, er is alleen een busje voor 7 personen beschikbaar. Annelies bedenkt wie ze dan allemaal kan meenemen uit de haven. Maar dat gaan we niet doen. Een jongeman komt plotseling uit het andere kamertje lopen en legt het notitievel, dat dinsdag nog vast zat aan haar notitieblok, op haar bureau met commentaar in het Grieks. Er zijn nu wel 5 notities (namen?) met gele stift gemarkeerd. We krijgen de indruk dat wij heel misschien de zesde worden, in een lijst van 60. En misschien is er vanavond een autootje maar dan moeten we wel om 21.00 uur terug komen. Een duidelijke ontmoedigingspolitiek: als je het laat afweten schuift de auto door naar een ander. In de meeste gevallen is een iemand van een charterboot natuurlijk allang weg, wij kunnen gewoon in de haven blijven wachten.

Uurtjes internet want we gokken liever op meerdere paarden tegelijk:

Autohuur Ermioni: Optie 1 geduldig wachten op bevestiging van Tourist Office Ermioni. Optie 2: We zoeken in heel de kustregio tussen Ermioni en Nafplion. Bij vergelijkingssites hoge prijzen of niet beschikbaar, of men doet geen zaken met verhuurbedrijven (Rental Cars) in deze omgeving. Imperial Car antwoordt: niet beschikbaar op gevraagde periode. Wanneer we vragen wanneer dan wel: geen antwoord. Triumph Car, geen antwoord op de aanvraag. Hermes Autobedrijfje in Nafplion gevonden, reservering op internet gelukt, maar haven van Navplion heeft geen water en electra dus is geen optie voor de boot. Overkant van de Golf het stadje Astrous: geen autoverhuur wel een goede haven. Taxi naar Nafplion om de auto te halen bij Hermes is 30 euro. Met de bus 3 euro, duurt 3 uur. Europcar huurauto 120,= per dag Onze

Belgische vrienden van de Cumulus sturen uit Porto Heli een bericht dat ze en autobedrijfje hebben gevonden, die misschien een auto kan regelen, maar die moeten we dan wel bellen. Dat is dan optie 3. Opie 4 een taxi naar het resort 7 kilometer verderop om daar om een auto te vragen. We geven het allemaal weinig kans.

Peter trekt zijn "stoute schoenen" aan om 20.50 uur een loopt naar het folderloze Tourist Office. Het is nog gesloten maar de mevrouw komt er juist aan en breed lachend met zeer vriendelijke woorden wijst ze naar een witte schone Toyota:, hij staat er hoor!"

20 juli, autotocht naar Epidavros

*Hoewel het heiligdom van Epidaurus het beroemdste is om zijn prachtige theater, was het ook een centrum gewijd aan de **God van de geneeskunde**:*

***Aesculapius**, die door Zeus was gedood nadat hij een zieke uit de onderwereld had gehaald. Aesculapius werd in zijn tempel afgebeeld als een baardige man, leunend op een stok, die omwonden is door een slang en vergezeld door een hond - symbolen van wijsheid. Zijn heiligdom bloeide van de 6e eeuw v. Chr. tot de 2e eeuw na Chr. waarin de reiziger historicus Pausanias er nog over schreef.*

Vanuit Epidaurus verspreidde de cultus zich over de Oude Wereld. In het heiligdom van het eiland Kos werd de geneeskunst in de school van Hippocrates wetenschappelijk beoefend. Staf en slang (esculaap) zijn sinds de oudheid de symbolen voor de medische beroepen.

Het theater is een van de best bewaard gebleven theaters en bekend om zijn bijna perfecte akoestiek. Vanwege zijn afgelegen ligging werd het pas eind 19e eeuw ontdekt. Het bezit het enige ronde 20 meter in doorsnede vervaardigde podium (het orchestra), het was in de oudheid gemaakt van aangestampte klei. In het midden stond het altaar van Dionysos, de God van wijn en vreugde. Rondom het podium liep een geplaveide verhoging die regenwater opving. Er waren in de 4e eeuw voor Chr. 34 rijen zitplaatsen, in de Romeinse tijd is dit met 21 rijen uitgebreid, zodat het aantal toeschouwers van 6500 naar 12.300 steeg. De eerste rij was voor de aanzienlijke mensen, en de eerste drie zitplaatsen waren voor de eregasten. Die waren van rood marmer en hadden een rugleuning. (Nog goed bewaard gebleven). De naar het noorden gerichte uitholling (cavea) heeft een doorsnede van 114 meter en is in blokken verdeeld door 36 trappen. Het altaar dat ooit in het midden stond is verdwenen. Twee gangen aan weerskanten gaven de acteurs toegang tot het podium door de monumentale poort. De zuilen zijn gereconstrueerd.

Het grootste deel van het Asklepieion is opgegraven. Een van de toegankelijke terreinen is de Propylaia-de oorspronkelijke ingang. Tot het Asklepieion-heiligdom behoorden de Artemis-tempel, die gewijd was aan Artemis (Diana), de godin van de jacht en het woud; Verder zijn er nog restanten van: een Grieks bad, een puthuis, bibliotheek en thermencomplex, langgerekte stoà uit de 3e eeuw, een stadion met een lengte van 196 m en een breedte van 23 m, Propylaea, resten van een Aphroditetempel, een Christelijke basiliek, eneen Grieks Hostel.

Autoroute

Het wordt vandaag 33 graden en het is wijs om vroeg op pad te gaan. Het is een uur rijden door het weidse en met bossen begroeide berglandschap van deze provincie Argolis (aan Argolische Zee). Een 50 jaar oude weg, goed verbreed, veel hellingen van 10% en veel bochten met enkele haarspeldbochten, vanwaar grandioos uitzicht op bergen valleien, olijfboomgaarden en akkers. De weg voert om de 1100 m. hoge berg Didyma heen en daalt af naar de baai van het dorp Epidavros. Op het hoogste punt heb je een overweldigend panorama over de noordelijke kust en azuurblauwe/turquoise baaien van dit schiereiland tot Saronische zee en eilanden.

We zijn nog voor 10.30 uur in het heiligdom. Het is al heet en we proberen zoveel mogelijk in de schaduw de trappen te lopen. De eerste bus met toeristen komt ook al aangereden. Al meerdere theaters gezien, treft ons de ligging in het prachtige landschap. Ook de goede staat van de banken, waarin nog duidelijk zichtbaar: de uitgehakte rugleuning en ronding van de hoekzitplaatsen. In de oudheid kwamen mensen van heinde en ver om festivals mee te maken en het zet je aan het denken hoeveel inwoners deze omstreken gehad moeten hebben en hoe ver en lang (te voet) men reisde om iemand of iets te bezoeken. Vooral de ontdekking van het hostel is opmerkelijk. En eigenlijk vanzelfsprekend: mensen moesten toch ergens slapen net als tegenwoordig.

We besluiten niet naar Mycene te rijden: Peter heeft een kleine maar zeer vervelende ontsteking aan zijn rechteroog en kan het rijden niet volhouden. Concentratie en zonlicht zijn irritant; hij kan beter rust houden in de boot. Annelies mag de passentocht naar huis rijden. We rijden deze prachtige weg terug die zich al gauw splitst in de - in rood kalksteen uitgehouwen- kustweg naar Methana. Deze slingert onder ons vandaan, boven het azuurblauw de berghelling om. Onze 2-baans provinciale weg is berucht om zijn vele slachtoffers en we zien ontzettend veel gedenkmomentjes - in Griekenland zijn dat kerkjes en soms complete Madurodam-achtige Basiliskjes, soms met bloemen en een foto. Onze havenmeester vertelt ons later dat er altijd veel ongelukken zijn gebeurd en dat er ooit in 1 jaar 2000 doden zijn gevallen.

Hier rijden wij, voornamelijk om van het landschap te genieten, niet harder dan 70, maar men racet ons voorbij. Verschil met Sicilië is dat je daar aan de kant kunt rijden om de passanten meer ruimte te geven (een gewoonte daar), maar hier is de kant diep dus daar moet je niet in geraken. We komen op de boot wanneer de warmte weer toeslaat. We hebben voor de katten de airco aan laten staan en het is daar een aangename 25 graden, ook voor ons een verademing.

21 juli, Autotocht naar Navplion

Antibioticum oogzalf aan boord: Het gaat iets beter met het oog van Peter.

We raken opnieuw bewust van de grootte van het landschap waarin we verkeren, en het geringe aantal wegen: namelijk 1. Navplion is hemelsbreed niet ver, maar je moet om de berg Didyma heen en de rit duurt gewoon 2 uren. Meningingen over plaatsen zijn persoonlijk, wij ervaren Navplion (Middeleeuwse wijk) als "heel aardig", met schone marmeren plaveisels, witte trappen en Venetiaanse gevels (Venetiaanse bezetting 1686-1715) waaraan gietijzeren balkonnetjes hangen. Zonlicht op

uitbundige Bougainvilles en afwisselend schaduw op de terrassen in de stegen geven het een heel eigen karakter. Het grote plein de Plateia Syntagmatos, is al 3 eeuwen onveranderd sinds de Turken er moskeeën hebben gebouwd. Boven de stad ligt een enorme Venetiaanse citadel, Palamidi, gebouwd tussen 1711 en 1714. Palamidi is het grootste vestingcomplex in Griekenland. Na een beleg van een week viel het in 1715 in handen van de Turken. Het is te warm om dit fort te beklimmen. Optie voor een volgende keer liefst in een voorjaar. Wij lopen door de Middeleeuwse straatjes met wat souvenirwinkels maar ook veel boetieks met plaatselijke kunst- en handwerk en we bezoeken de markt. We schudden de hand van de honingverkoper die we in Ermioni gelukkig hebben gemaakt met de aankoop van een pond imkerhoning uit zijn bijenteelt. Je maakt hier heel snel vrienden ook al spreek je de taal niet.

Op onze reis moet je het nuttige en het aangename combineren maar ook het noodzakelijke. Dat is voor ons - maar bijv. ook voor de Grey Hippo, of de andere Med-vertrekkers - een bezoek aan de Lidl. Er mag wel even vermeld worden dat dat munten scheelt: de koffie scheelt, 20,40 euro per 12 doosjes met het merk L'Or; het alcoholvrije bier scheelt 12,= euro per tray. We besparen 160,= euro over een periode van 3/4 maanden. Meer Lidl producten: kattensnoepjes, toiletartikelen, groeten en fruit, aanrechtboekjes, al dan niet geïmpregneerd, Hollandse spritsen, chocolade, waterflessen.

We zoeken in de nieuwe stad een opticien want een plastic verbindinkje van het neusbruggetje is kapot. We lopen 4 opticiens af, de vierde op aanraden van nr. 3, heeft het. Het zal een half uur kosten; ondertussen zijn we heel erg verhit en moe en lopen al een tijd op een Mars die we bij de Lidl als tussendoortje hebben mee gesnaaid. Maar de suikers zijn verbrand, het is tijd voor echt voedsel en wij nemen plaats aan een tafeltje van een klein plaatselijk café, waar alleen Grieken zitten. Hier worden we verrast met allereerst uitstekende service en een hoop vriendelijkheid. We zien er waarschijnlijk ook zeer aandoenlijk en verhongerd uit. Er zijn wat hapjes te krijgen zoals vis en worstjes, we bestellen twee schotels met gefrituurde visjes. We eten ons rond voor een tientje en wanneer we afgekoeld zijn en voldaan ondernemen we de wandeling terug naar de auto in de bloedhitte (36 graden en stijgende - je wordt gegaard) De serveerster ziet onze blije en dankbare gezichten en vraagt: „are you gay!?”

Een weetje: de kade van Navplion, noord van de Middeleeuwse wijk is groot en breed en met hekken omgeven en camera's. Er is geen electra/wel water. Goede plek nabij leuk stadje met veel winkels, in juli

22 juli Autotocht naar Porto Heli en de grot van Franchti

- Trouwste lezers van onze website: Lieve en Tony in Gent, Dorien in Veere en Mirjam en Jan :)
- Het oog van Peter wordt steeds beter.

Een beetje zonzat en al vroeg oververhit beginnen we aan de derde autotocht, die we inkorten (plan: kustweg Methana, gaat-um niet worden) vanwege de afstanden hier en de warmte. Zelfs Peter, met een gezicht waar riviertjes zweet van aflopen, moet toegeven dat het verzengend heet is. Het water gutst continue van ons lijf. Goddank hebben we een draagbare airco die we kunnen draaien door aan een (goedkope) kade te liggen.

Feit: Onze havenmeester laadt de electrapaal elke dag met 5 Kw a 10,= voor ons welzijn. Daarbij leveren de zonnecellen ook nog 2-3 Kw/u. De electra van de kade is alleen voor de airco. Katten, Annelies en ook Peter varen er wel bij. In de nacht koelt het gelukkig af naar 24 graden, de komende nacht 27. De wind draait dan 180 graden net als in Kroatië, hier is dat van zuidoost naar noordwest. Maandag wordt het 39 graden. Het is nog niet zo erg als vorig jaar in Primosten (Lucifer hittegolf).

We zijn zeer nieuwsgierig naar een bepaalde haven om de hoek. Wanneer we die even langs kunnen rijden, kunnen we een indruk krijgen of dat een optie is. Porto Cheli, of Porto Heli. Er blijkt een marina in aanbouw, verder wat pontons voor lokale bootjes en het is een mooie grote ankerbaai met enige moorings, je kunt ook vrij ankeren. Een Marina zal een hoop meerwaarde geven maar dat kost dan ook wat meer. Zij het vast veel minder dan in Kroatië of Italië. Een van de dingen die we zijn gaan beseffen is: Wij hebben eerst dure kusten gevaren en hebben de kosten aanvaardbaar gevonden; maar voor iedere Griekenland vaarder zal de Adriatic even schrikken zijn. Porto Heli haventje heeft weinig faciliteiten, veel bier en koffie. Werf en zeilmakerij hebben we nog niet bekeken. Verder geen optie voor ons op dit moment.

We eten een gebakje en drinken koffie en gaan naar de grot van Franchti, aan een baai verderop, genaamd Koilada. Vanwege zijn indrukwekkende afmeting en zijn ligging in 3 soorten landschap nl. bossen, zee en vlakten, wordt dit tot een grote en belangrijke nederzetting gerekend. Franchti ligt aan zee, het huidige Paralia Fourni. Vanaf Porto Heli is er vlak voor het dorp Fourni links een zandweg die naar de Paralia - kust - voert. De baai waaraan een smal stil zand/grintstrand ligt is onderdeel van de grotere baai van Koilada, Een bord geeft de wandelweg naar de grot aan die over rotsen en zandpaadjes leidt. Al met al een hete tocht maar wel langs mooi melkachtig (sedimenten) turquoise water.

Een stukje Geologie vooraf:

40.000 jaar geleden vond er enorme vulkaanuitbarsting plaats in Campi Flegrei in Zuid Italië. Daarbij werd vulkanische as verspreid over een groot deel van Europa en de oostelijke Middellandse Zee. In Franchti vormde dit een dikke laag aarde van 10m. welke onder het huidige oppervlak ligt. Tussen de as zijn deeltjes gevonden die wijzen op bewoning door mensen nog voor de eruptie.

Van jager naar visser en handelaar.

In het Paleolithicum en Mesolithicum woonden hier jagers/verzamelaars. Het Mesolithicum is een belangrijke periode voor deze nederzetting want de bewoners begonnen de zee te bevaren naar Melos, grafrituelen te organiseren, Obsidiaan te zoeken en vis te vangen. In het daaropvolgende Neolithicum (7000-3000 v. Chr.) leefde men het hele jaar in de grot, men leefde van landbouw en hoedde dieren en men vervaardigde nieuwe gereedschappen. De nederzetting breidde zich uit langs de kust (Paralia) en omvatte zowel de grot als een vlakte die nu onder het zeewater is gelegen. De nederzetting was geheel zelfvoorzienend met boeren, vissers en herders. De huizen hadden een stenen fundering, vloeren van klei en gemetselde muren. Het was onderdeel van een tamelijk groot netwerk van nederzettingen in het huidige Argolis, waarbij er uitwisseling plaats vond van gereedschappen en ideeën, en mensen zich bewogen. Er werd gehandeld in Obsidiaan uit Melos, vermalen rots uit Saronië en aardewerk uit Corinthe.

Archeologen zijn continue bezig om de zeebodem en de grot te onderzoeken en hebben in de grot een gat van ruim 9 meter gemaakt om diverse lagen uit diverse tijdperiodes bloot te leggen. Een menselijk skelet is gevonden op 7 meter diepte. Het dateert van 8.500 v. Chr. Het skelet is van een man die meerdere klappen op zijn hoofd heeft gekregen. Hij was begraven in een ondiepe put zonder offerandes.

Na bezichtiging van de grot lopen we terug naar het strandje, de auto staat te koken onder een sporadische vijgenboom. Met de waterschoenen aan ter bescherming tegen zee-egels, vallen we in de zee om af te koelen, alhoewel 33 graden zeewater niet veel helpt. Meer energie zit er niet in vandaag en op Skadi wassen we onze plakkerigheid van ons af en zitten bloot bij de razende en blazende airco tot de hitte buiten afneemt, om 20.00 uur. Het electrageld absoluut waard.

23 juli, Ermioni - slechts 37 graden

Ochtendritme van Odin:

Om 05.00 uur mijn zus uit haar mandje jagen, proberen het keukenkastje open te krijgen en dan kan ik de handdoeken eruit trekken. Poepje doen en effe voeten vegen op de mat. Op de trap zitten, ik probeer door de kier naar buiten te kruipen. Teleurgesteld ga ik terug in eigen bed naast Peter. Ik wacht geduldig tot Annelies op de rand van haar bed gaat zitten, haren borstelt en bril opzet. Yep, ze gaat haar bed uit, naar buiten jongens! Helaas, er is geen bal aan. Het barst van de auto's en mensen die met de Ferry van 06.45 mee moeten. Ook nog geen vogeltjes. Ik ga maar weer terug naar bed.

Het is 09.00 uur, toch maar even kijken buiten en een stap wagen op het beton van de kade. Rare mensen lopen er en vooral op boten. Jezus, daar gaat een poes. Oei een grote hond. Ik moet terug op de boot van Peter, dan ga ik maar in de fietsmand zitten tot het heet wordt en daarna kan ik gelukkig weer in mijn eigen bed slapen tot 18.00 uur of totdat er echt iets spannends gebeurt.

Freija:

Maakt me niet uit dat ik uit mijn mand wordt gejaagd, die sukkel van een broer snapt niet wat een heerlijke ochtend het is: ik tut me op en ga lekker naar buiten met Annelies om 06.45 uur. Zitten en kijken naar stomme mensen, auto's en boten. Wat een vogeltjes! Wat een rotbeesten zijn dat toch, ik haat ze en ik krijg er allerlei vervelende geluiden van in mijn keel. Even buiten naast de loopplank zitten, het beton is nog niet heet. Misschien kan ik onder een geparkeerde auto. Ik mag niet, Annelies verbiedt het mij maar ik doe het lekker toch en dan zeg ik steeds: „mèh“, uit protest maar dat woordje vind Annelies leuk en dan aait ze mij en dan kan ik weer "een potje breken" en scharrel ik terug onder die auto. Die grote hond is stom en hij doet niks. Het ruikt hier naar straatkatten, oh wee als ze op mijn boot komen. Het is 09.00 uur en de zon is heet,

ik ga binnen scharrelen en weer naar buiten met Peter en Annelies - heerlijk die buitenlucht, ik blijf erbij in mijn fietsmand of nog een paar uur onder het zonnescherm - en lekker rondkijken. Ik ga tussendoor voor Peters voeten liggen dan knuffelt hij mij en krijg ik snoep. Daarna in mijn mandje binnen slapen tot 18.00 uur. De avond - das pas leven man!

Het is vandaag 37 graden en de voorbode van slecht weer hangt in de lucht. De havenmeester zegt dat platte wolken veel wind betekenen en als het echt slecht wordt, raad hij ons aan, meteen losmaken, buiten de havenlichten gaan en daar liggen tot het over is. We zouden het zelf niet anders bedacht hebben. De vraag is dan wel of we morgen hier weg kunnen....

Het hoogseizoen is in volle gang, er komen nu veel charterboten en we aanschouwen al twee dagen het wel en wee. De paniek dat er niet meteen stroom en water is. Het willen forceren maar ja, niemand kan iets met die kraan. Wanneer Costas als een filmster met zwaaiende arm uit het autoraam komt aanrijden is iedereen opgelucht. Le maître du Port. Maar men staat te dringen als kleine kinderen. 5 man staan om hem heen en ieder wil als eerste aan de beurt zijn. Men houdt elkaars slang in de gaten en wil vooral niet aangekoppeld worden na diegene die later met zijn boot binnenkwam. De mensen zijn allemaal bezig en daarbij vreselijk uitgelaten vergeleken bij ons trekkers. Mens, houdt eens vakantie! En dan rijdt er deze dagen een Coast Guard beampte van midden dertig rond, die zijn strepen nog moet verdienen: hij schrijft bekeuringen voor alle auto's die op de kade staan geparkeerd. Meestal van mensen die hier op vakantie zijn, want de dorpelingen krijgen een waarschuwing per telefoon dat "ze weer gaan bekeuren". De beampte schrijft 10 bonnen, genoeg voor de kas. Al dit... observeren wij vanuit Skadi.

Naast ons ligt eerst een boot met te drukke jongemannen en we vrezen overlast in de avond. Annelies vraagt aan Costas of ze iemand kan bellen als we klachten hebben. Hij reageert direct: jazeker! en hij geeft zijn telefoonnummer. We weten van Costas dat de Coast Guard aan de charterkade aan de andere kant van het stadje, elke avond de charteraars moet aanpakken. Om 23.30 moet de muziek uit en moeten ze zelfs naar binnen. We krijgen vandaag naast ons een boot met gezin (mams/paps begin vijftig, 4 kids 18+) en schipper en...te harde muziek. Een week op een boot maakt echt alles in je los. Nietwaar? Na 2 uur "doenguedoenk" schakelen Peter en Annelies even: wanneer gaan we klagen? Wanneer de zon zakt kan je door ons zijkant-scherm kijken, van binnen naar buiten altijd, maar nu ook van buiten naar binnen en de Engelse Mams ziet Annelies staren naar haar. En Annelies staart met de wetenschap dat Costas kan ingrijpen en de Mams zet het volume 3x zo laag.

Wij slenteren 20 meter en dat is al teveel. We houden halt bij Drougas bakkerij met het heerlijkste ijs. Voor Peter chocolade en voor Annelies Pistache. Het is inmiddels vreselijk warm geworden tussen 16.00 uur en 20.00 uur. Annelies doucht met koud water, dat is natuurlijk niet echt koud, maar wel even wennen. De rare wind is niet veel harder dan 5 Bft geweest met vlagen uit wisselende richtingen, althans...hier in Ermioni. Boten aan de "verkeerde" kant van de kade hotsen op en neer. Wij liggen goed. We halen het zonnescherm er maar vast af. Morgen gaan we wellicht verder en naar een volgende haven, schuilen voor regen. Heerlijk 29 graden dan, wat een welkome afkoeling zal dat zijn.

24 juli, van Ermioni naar Porto Cheli - schuilen voor onweer

Het kattenritme is niet anders, de temperatuur ook nog niet. Waar gaat dan die voorspelde temperatuurdaling vandaan komen? Peter zoekt weersvoorspellingen en we besluiten niet de Golf van Argolis over te varen maar slechts de hoek om van deze provincie tot aan Koilada of iets daarvoor Porto Cheli.

Peter slaat grootzeil aan in de haven. Annelies haalt anker op, het zit muurvast en beetje bij beetje komt het los, weer eens vol met aarde. Laten slepen door het water en dan glimt ons Ultra marine weer als voorheen. We motoren tot het rif en daarna wordt het ongelofelijk goed zeilen met zuidoost 4Bft. Ook na de landpunt wanneer we overstag gaan en in noordelijkwestelijke richting varen - aan de wind. Snelheid 4,5 - 6 knopen. We zien een eenzaam bootje op de golven waggelen; het moet een Dinghy zijn, helemaal alleen. We halen Genua binnen en zetten motor aan en Peter vaart naar het bootje toe. Ligt er iemand in? Is er een duiker in de buurt? Nee, niemand. Het blijkt geen rubber bootje te zijn maar een houten roeibootje met spaan. Die kunnen wij niet meenemen.

Er trekt een donkere lucht over het Ermioni dat wij achter ons gelaten hebben en we zien flitsen in de lucht. Goed dat we gegaan zijn. Maar de lucht trekt over heel Argolis en Peter beslist: we gaan niet verder dan Porto Cheli. Wanneer we 2 mijl voor de baai zijn varen we bijna 8 knopen aan de wind op een 4-5Bft. heel even 6bft. Een mijl voor de baai kunnen we de hele baai overzien en de geankerde boten - ook motorschepen lijken wel te zweven in de lucht zo hard regent het daar dat er geen zee meer onder boten te zien is. Alles is dicht getrokken. Op hetzelfde moment gaat het regenen op Skadi. Annelies heeft alle ramen allang dicht gedaan en laatste dingetjes valvrij weggelegd want dit "ruikt" naar donderstorm. We trekken de zeiljassen uit de kast omdat deze regen hard kan striemen. Peter trekt hem aan en meteen weer uit want het valt reuze mee. Zo kan het ook. Wanneer we de baai invaren zien we dat de onweersbui naar Spetsai trekt en voor ons uit is het weer rustig. We ankeren in 4,5 meter waterdiepte in modder/zand en liggen weer als een huis. Er valt nog enige regen maar niet van betekenis, maar de temperatuur is 12 graden gezakt naar 25. Een depressie is nog nooit zo heerlijk geweest.

26 - 27 juli, Porto Cheli en onweer

Het weer is onbestendig en we blijven in Porto Cheli tot het over is. Ermioni, Koilada, de overkant van de Golf: onweer, wind en regen. De baai van Porto Cheli is vreemd genoeg vrij van slecht weer, de buien cirkelen er omheen. Waarom zou je naar Astrous gaan als je daar 3 dagen in regen ligt? Om zo nodig verder te reizen? Nee, we blijven hier liggen.

We doen een wandeling om 09.00 uur 's ochtends. Prachtige vergezichten, veel onverwacht akkerland en veel olijfbomen en enkele Johannesbroodbomen die hun grote peulen hebben laten vallen. We volgen de kustlijn van Porto Cheli richting het noorden, over een heuvel met flink klimmetje en keren na een aantal kilometers terug. T-shirts kan je alweer uitwringen. Het wordt al weer heet. We drinken koffie bij de Drougas bakkerij en beloven onszelf voor de middag een veel te aantrekkelijk ijsje. Verder zijn er wat klusjes te doen.

We proberen ook nog een auto te huren bij Alias of Heli Cars maar zonder succes. Wanneer we terugkeren naar de boot staat er een heftig windje uit noord. De cirkelende wolken trekken toch over de baai heen. We halen het klapperende zonnescherm weg. Een aantal boten vlucht van Spetsai naar hier om hier te schuilen en ankeren. Het weerlicht continue boven Spetsai in een donkerblauwe dreigende lucht en je kunt het eiland niet meer onderscheiden in de verte. Regengordijnen hangen om onze baai heen maar schuiven langs. De wind draait in 1 seconde van noord naar zuidwest en uiteindelijk valt er toch een druppel. De vraag rijst ondertussen of autohuur wel verstandig is met dit onbestendige weer, want je laat de boot niet zomaar aan

zijn anker achter met dreigend onweer en onvoorspelde wind en zeker niet met de katten er dan op. Ook de volgende dag is het weerbeeld hetzelfde, maar het is bewolkt in de ochtend en dat geeft verkoeling. We wandelen de zuidkant van de baai, maar die is voor een groot deel afgesloten voor de villa's. We verdwalen wat in een olijfboomgaard, maar vinden ons paadje terug. Hier treffen we trouwens veel plastic in het struikgewas, een weggegooid vuilniszak en een groot visserstouw. We staan ook onverwacht bij een door een hek omheinde grote hoeveelheid resten van gebouwen uit de oudheid, aangetast door de tand des tijds, verloren in dit landschap en tamelijk onbekend, in elk geval voor ons.

Het oude Halieis

In de jaren 1960 en 1970, werd een bloeiende archaische en klassieke stad uit de zesde tot vierde eeuw v. Chr. blootgelegd, het oude Halieis, in de buurt van hedendaagse Porto Heli in Zuid-Griekenland. De oude stadsmuren--bijna twee kilometer lang, en met ten minste 19 torens en vijf grote poorten zijn geïdentificeerd. Zij omsloten een gebied van 18 ha., welke genoeg ruimte bood voor 450 tot 500 huizen en misschien een bevolking telde van 2500 personen. Een belangrijk regionaal centrum, Halieis sloeg eigen munten en onderhield een heiligdom gewijd aan Apollo die twee tempels omvatte en een stadion waar spelen werden gehouden. Het heiligdom van Apollo staat nu onder water in de baai van Porto Heli, zoals ook de noordelijke grenzen van de site zelf, overspoeld door de stijgende zeespiegel in de Late oudheid. Dit betreft huizen, badhuizen, en graven. Halieis is de vroegste regelmatig- en planmatig gebouwde Griekse stad van alle tot dusverre op het Griekse vasteland geïdentificeerde oude steden. Het is nadat het in 300 v. Chr. werd verlaten niet meer bewoond geweest.

De oudste bewijzen van een nederzetting in Halieis dateren reeds uit de 7e eeuw v. Chr. toen de Akropolis, het hoogste punt van de stad, werd versterkt. Door de prominente ligging met zicht op de ingang van de Argolische Golf, werd het strategische belang van Halieis verzekerd. Zowel Athene en Sparta bezetten deze Akropolis voorafgaand aan- en in de loop van de Peloponnesos oorlog in de vijfde eeuw v. Chr.

Zo ontdek je nog eens wat, een stad onder je boot.

28 juli, 19 mijl van Porto Heli naar Astrous en even langs de koning

Annelies is weer vroeg op met de katten en zit lekker in de vroege ochtendzon haar thee te drinken. Peter volgt niet al te lang daarna en we gaan voor de laatste keer in deze baai zwemmen. Eigenlijk is het water vies warm, bijna 32 graden, maar toch blijft het wel lekker om even af te koelen wat het is al weer warm.

We halen om 10 uur het anker op en zetten hoopvol het grootzeil want er zou wel eens wind kunnen zijn uit NW. We willen eerst nog langs de oostelijke kant van de Argolische Golf naar het noorden varen om een glimp te zien van het huis van onze Koning. Het blijkt dat dit huis verder op is in de buurt van de baai van Koilada en daar komen we niet dus zetten we koers naar Astrous aan de westelijke kant van de baai. De wind is maar 3 knopen uit zuid en dus blijft de motor aan. Het is weer een van de bijna saaie tochten, geen vis te zien, vrijwel geen schepen behalve die ene Rib met een visser waar we bijna overheen varen (oeps even niet opgelet) en slaperige katten. Freija komt even knuffelen en Peter pakt de handschoen om haar eens flink te borstelen en dat is nodig. Grote plukken haren komen er af en Freija is weer helemaal blij.

Rond een uur of half 2 draait de wind ineens naar zuid en kunnen we, hoera, zeilen. Snel de Genua bij en de motor uit en de Skadi loopt weer lekker ruim 5 knopen bij een windje 3 Bft.

Rond 14:00 komen we aan bij Astrous en we zien in de haven dat de drijfpontons die overal genoemd worden, leeg en verlaten zijn en alle schepen liggen aan de kade. We besluiten om ook daar te gaan liggen en met 40 meter ankerketting in de haven, liggen we na een paar minuten perfect. Stroom is er ook nog en dus snel de airco aan. In de loop van de middag komt er een groep van 5 schepen aan met Nederlanders die hier 2 weken vakantie houden. We krijgen zowaar geanimeerde gesprekken met een paar van deze Nederlanders over onze reis, ons schip, de katten en onze ervaringen.

Om 19:00 komt Nick de havenmeester. Willen we stroom, dan kost dat 2 euro per 24 uur en 4 euro voor 300 liter water. Betalen, doe dat morgen maar. We hebben geen zin om te koken en lopen door en langs de vele terrassen en restaurantjes. In tegenstelling tot wat we dachten van het oord Astrous, is het is een echt vakantiedorp en later horen we dat vandaag de eerste dag is van de Griekse vakantie, het is druk op de kade, veel flanerende mensen tot laat in de avond. Dit is typisch weer een van die vakantie dorpen waar we - tijdens onze reis in 1 jaar tijd- wel 25 van zien: veel restaurantjes, veel terrassen, veel ijstenten, veel families, veel jeugd en vooral veel muziek. Tja of dat laatste ooit gaat wennen, we denken van niet.

Verschillen vakantieganger - trekker

- Vertier: leuk voor op vakantie, voor ons is de behoefte geminimaliseerd en kan nog maandenlang als we willen.
- Strand: hoeft niet zo nodig want we kunnen ook morgen, over een week, over een maand, een week lang, een maand lang wanneer we maar willen.
- Flaneren: wij zitten lekker op ons bootje met de katten naar het hele schouwspel te kijken onder het genot van een koffietje of een drankje. Veel relaxter.

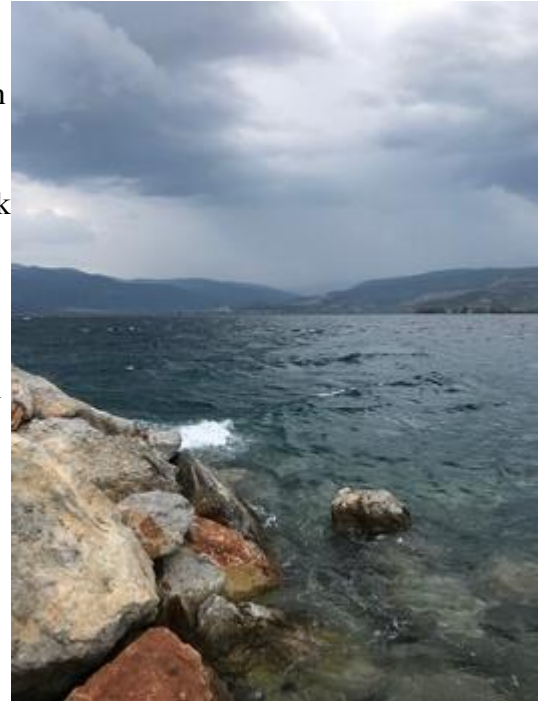
29 juli, een saaie dag en dan ineens een beetje wind

Vandaag hebben we niet zo veel plannen, Peter haalt de fietsen sinds lange tijd weer eens uit de bakskist, de accu's worden opgeladen en we willen een stukje gaan fietsen als het niet meer zo heet is. De airco zorgt voor een lekkere koele kamer en Annelies gaat weer achter de naaimachine voor het blauwe zonnenscherm dat we achter op de Skadi willen gebruiken en dat patroon is voor een echt scherm, te maken in de komende winter thuis.

In de middag besluiten we toch even te gaan fietsen en een ijsje te kopen. We fietsen door iets wat op de hoofdstraat lijkt en deze weg buigt af, zeer waarschijnlijk naar de stad Astrous. we gaan terug en lopen met de fietsen door de wandelstraat. Bij de ijstent aangekomen vinden we het ijs er niet lekker genoeg uit zien en we gaan terug naar de Skadi en de katten. We zien in de verte het slechte weer al aankomen en we zetten de fietsen alvast aan boord. Al enige dagen spookt het nu, meestal trekt de donkere lucht pas echt dicht na 15.00 uur.

Onze Belgische buurman zet een extra lijn naar de kant, want -zegt hij- het kan zomaar hard gaan waaien. Uit voorzorg zetten wij ook maar een extra lijntje. De wind trekt inderdaad daarna aan. Er komt een charterschip binnen dat tussen de Skadi en onze Belgische buurman wil aanleggen. Ze laten het anker vallen en ineens zonder enige aanwijzing gebeurt het. De wind komt nog steeds uit het zuiden en in een paar seconden draait hij naar het noorden en wordt meteen 6 Bft. er dreigt zware regenval om heel Astrous heen en in de bergen is het zware donkere wolkendek al dicht getrokken.

Het Engelse schip wordt gepakt door een flinke windvlaag en kan niet meer aanleggen. Annelies houdt haar adem in net als al onze burens die het charterschip ook gespot hebben. Annelies denkt: mijn God daar gaat een schip tegen onze punt! Ze beseffen dat dit niet gaat lukken in windvlagen, halen hun anker op en dan pakt hun anker de ankerketting van de Skadi. Peter rent naar het voordek en ziet dat door de kracht van het Engelse schip er meer ankerketting uitloopt. Uiteindelijk weet de schipper zijn anker boven water te krijgen met een innige omhelzing met het glanzende Ultra Marine anker van de Skadi. Met veel kracht weet hij de ankers los te krijgen en vaart de haven uit, om voor de haven in deze harde wind te wachten tot hij wel veilig kan binnen komen.

Peter heeft ondertussen de motor al gestart en Annelies geeft op aanwijzing van Zwitserse burens veel gas om de Skadi van de kant te houden omdat het anker los is en niet veel meer doet. De Zwitserse buurman Stefan houdt samen met zijn dochter Lisa veel stootwillen tussen de kade en de achterkant van de Skadi om beschadiging te voorkomen. Annelies kan niet anders dan stuurboord sturen en vasthouden. Peter legt nog een extra lijn naar de kant om de Skadi meer naar rechts te houden zodat we niet tegen het schip van onze Franse burens aankomen.

De katten

Bij het starten van de motor is - in plaats van veilig binnen blijven bij dit hondenweer dat de katten nu herkennen- Freija juist de trap op en kuip in gerend en in haar fietsmand gesprongen. Immers, we gaan varen als de motor aan gaat, dat is de regel en dan zit ze altijd lekker in haar rieten mand buiten. Odin ligt binnen en komt ook naar buiten. „Naar binnen!“ roept Annelies en Odin, die sowieso veel ontzag voor Annelies heeft rent terug. Freija niet. Annelies moet het stuur even loslaten en vliegt met Freija in mand naar binnen, gooit hem zowat op de bank, om weer zo snel mogelijk terug te keren naar het stuur, de luiken achter zich dichtschuivend. Maakt niet uit wat ze nu doen of waar ze gaan zitten, ze zijn in elk geval binnen.

Dit hele spektakel duurt misschien een half uur en zo snel als de wind kwam zo snel is hij ook weer weg. Als het weer stil is in de haven gaan we herankeren. We vragen Patrick aan boord om te helpen mochten we de ketting van de Franse burens ook ophalen maar gelukkig haalt Annelies het anker op zonder verdere problemen. We laten opnieuw het anker vallen op 50 meter en we meren de Skadi weer netjes op zijn plek af aan de kade.

De Engelsen met hun charterboot worden ondertussen door de zoon van Stefan en door Patrick vermaand voor de ingang van de haven te blijven wachten tot al het herankeren voorbij is. Wanneer ze daarna binnenkomen bieden ze excuus aan en geven ons een fles wijn.

De katten

Odin ligt op de bank bij de rugleuning waarachter Freija na overgeven is gaan schuilen: daar is een ruimte waar we spullen bewaren en zij kan er achter kruipen, bijna onvindbaar en maximaal veilig. Vanzelf komt Freija weer uit de holte te voorschijn en begint zich te poetsen een teken van gerustheid.

Dit is nu de derde keer dat we in de problemen komen door een ander schip terwijl ons anker perfect hield. De vorige keren waren op Sipan waar een Engels schip ging krabben en tegen ons aan kwam, en in de baai van Gouvia waar een Grieks schip ging krabben en tegen ons aankwam. Zo zie je maar dat ondanks goed ankeren je door anderen in de problemen kan komen maar gelukkig is dit zonder enige schade voor wie dan ook afgelopen.

Annelies besluit ferm met: En nu een borrel!

30 juli, Paralia Astrous

Persoonlijke ruimte: vraag je eens af hoe dicht je vaak in andermans persoonlijke ruimte komt. Wanneer je langs een tuin loopt of een boot en daar zitten mensen... Kijk je hen aan, kijk je naar binnen? Wij zitten 's avonds op de boot en dan aanschouwen wij de flanerende Griekse toeristen. Het valt ons op dat men brutaal naar binnen kijkt en je (lang) aankijkt en zelf een stapje terug doet om goed naar binnen te kijken, zelfs wanneer ij in de kuip zitten. Een mevrouw wil zelfs een foto nemen van haar 2 dochters met op de achtergrond de 2 katten en met ons vlakbij op de achtergrond.

Deze persoon in kwestie die dat deed hebben we ook aangesproken en geroepen "No Photo!". De lust komt op om je broek te laten zakken. Mensen staan te telefoneren terwijl ze op de electriciteitspaal hangen, gericht naar ons, 2 meter van ons af. Wanneer Freija de moed heeft gevat om op de kade te gaan, ondanks de vele voorbijgangers, moet Annelies bij haar zitten om ervoor te zorgen dat mensen ook niet in háár persoonlijke ruimte komen. Ze zetten hun voeten 25 cm naast haar neer. Annelies steekt haar been uit om een denkbeeldige cirkel te vormen waarbinnen Freija niet geraakt kan worden en Annelies ook niet. Kinderwagens gaan rakelings langs het been van Annelies en in sommige gevallen lijkt het of men over haar been zal stappen - maar toch maar niet. Het is slecht gesteld met het bewustzijn van mensen om een ander ruimte te gunnen en te geven. Zijn wij de enigen die respectabel afstand weten te houden?

Vandaag blijven we in Paralia Astrous. Wat is de zee mooi purper in de oranje ochtendzon die op de huizen schijnt, tegen de heuvel. Maar de regen kondigt zich alweer aan en hopelijk niet zoveel windvlagen als gisteren, vooral graag geen ankerars die ons anker oppikken. Die komen pas na 12.00 uur dus we gaan naar het dorp voor die tijd. Annelies is al op om 06.30 Peter mag nog 1 uurtje doorslapen.

Ontdekking van Astrous

Een heel aardig dorp met een mooi pleintje met veel exotische bomen zoals de grote ficus, de bougainville(boom), Lavendel zo breed en hoog dat het je platje thuis vullen kan (voor wie slechts een platje heeft = patio is moderne benaming), palmen, dennen met lange naalden, pijnbomen. Kortom: een en al groen-nuances. Het café waar wij plaats nemen heeft een terras op het marmer onder een pergola en alle Grieken zitten daar. Dat moet wel goed zijn denken we. Naderhand beseffen we dat Grieken gewoon uitgekookt zijn en het meest overschaduwde terras kiezen; deze staat onder de dennen en parasols. Zo'n dorp van 2400 inwoners heeft alles: knappe jongemannen met een knie vol tatoeages, nette oude mannen in overhemd, moderne muziek en koffie-Frappé 's, veel terrassen en zitplekjes, allerlei winkeltjes. Meest in trek zijn de Griekse Blokkers en Malle Pietjes winkels hier. In het kleine Astrous vinden we een lingeriezaak waar oma's nachthemd hangt naast een wel zeer Frans aandoend pikant nacht-gevalletje. Er zit ook een winkel waar je je kerk-inrichting kan kopen, van hanglampjes van glas en koper voor kaarsjes, iconen, kransen, tot de enige echte authentieke Christelijk Orthodoxe koperen kroonluchter, van 3 meter lengte en 1,5 m doorsnede, met een gewicht aan koperen versierselen waar je eng van wordt. We hebben de dongel mee op de fiets en kunnen zo op Google Maps zien waar de supermarkten zijn. We vinden naast de georganiseerde My Market ook een begraafplaats; sjonge wat is het hier rustiek liggen! Onze grootste ontdekking en vangst is vandaag de kilo vijgen die we van een boom afhalen naast de weg. De oermens wordt wakker en we vullen onze zakken om thuis compote te maken.

We rijden door het stille heuvellandschap en we realiseren ons dat je in Griekenland dus heel goed kunt fietsen; schone goed geasfalteerde straten en wegen zonder kuilen. We blijven vergelijken met Sicilië; het is hier gewoon prettig. Begrijpelijk voor veel zeilers/reizigers: een beetje zoals thuis.

31 juli, een kleine fietstocht in noord Kynouría.

De gemeente Noord Kynouría (die deel uitmaakt van de provincie Arcadia, telt 26 districten en 40 bij elkaar gevoegde dorpen en strekt zich uit langs de Argolische Golf, ten noorden van de naburige regio Zuid Kynouría. Zetel van de gemeente ligt in het stadje Astrous. Zetel van Zuid Kynouría is de plaats Leonidio.

Voria Kynouría is deel van het noordelijke Rottachgebergte, dat naar het oosten naar de Argolische Golf afdaalt en overgaat in een kleine vruchtbare vlakte welke in de oudheid de naam Thyreatis droeg. De kust bestaat uit een serie baaien, van elkaar gescheiden door kappen. De stranden zijn in de regel van fijne kiezel; alleen bij Astrous is een zandstrand. Hemelsbreed liggen het noordelijkste en het zuidelijkste punt zo'n 55 km van elkaar verwijderd, maar de afstand langs de (prachtige-) kronkelende kustweg is natuurlijk aanzienlijk groter.

Bij Astrous monden twee rivieren uit in de Argolische Golf: in het noorden de Tanos, in het zuiden de Vrsiatis. Een moerasgebied met een klein meertje ligt tussen deze twee:

"Het beschermde gebied van de berg Parnon en de moerassen van Moustós"

De lagune van Moustós is een opmerkelijk voorbeeld van zowel bio-diversiteit en recreatiemogelijkheden. Dankzij water, vegetatie en de locatie van Moustós trekt het veel fauna aan. Watervogels die trekken tussen noord Europa en Afrika gebruiken deze moerassen als rustplaats. Moustós ligt als het ware aan de migratiesnelweg van oost Griekenland. Moustós telt 5 soorten vegetatie:

- *het kust-duinenlandschap*
- *moerasland*
- *Halofytische vegetatie (planten die groeien in zeer zoute grond of water).*
- *dicht struikgewas van Tamarinde*

De fietstocht die wij ondernemen om 09.00 uur, wanneer het slechts 27 graden is, brengt ons onverwacht bij dit wonder van de natuur. In een kleine poel waarin wellicht water uit de bergen uitmondt waden lokale Grieken. We vragen ons af of het weldadig bronwater is met geneeskrachtige eigenschappen en we verwachten dat het weldadig zal zijn. Wij zetten onze fietsen neer langs de informatieve borden over het natuurgebied. En Griekse motorrijder die hier in alle rust zijn meeneem-koffie geniet, zegt ons: het water komt uit de bergen en is 17 graden; het voelt goed om jezelf in te koelen, vooral voor jullie die aan het fietsen zijn..." Een mooi aangelegd tegelpad loopt af naar de poel die omrand is met kleine rotsen en eigenlijk deel uitmaakt van het hele meer. Bij de eerste stap in het water uit Peter een: „Oe", want het is echt heel koel, zoals de Noordzee in de lente. Een watertemperatuur die we al lang niet meer gevoeld hebben. Dat klinkt gek, maar zeewater is hier nu 31 graden en kraanwater niet veel minder.

Na een welkome afkoeling in een zonnetje dat de luchttemperatuur al snel naar 32 graden brengt, fietsen wij over een binnen weggetje weer naar Astrous. Langs veel olijfbomen en enkele villa's, rustiek gelegen in oorspronkelijk landschap, omgeven door mooie tuinen. Want...Grieken houden van netjes. Het terras onder de pergola en de dennen is nu al onze vaste stek/koffieplek en we worden herkend. Zouden we hier langer blijven dan zouden we al snel ingeburgerd raken, dat is weer duidelijk.

We proberen een lokale zoetigheid: de Ekmek Kataifi. Dit is opgebouwd uit gesponnen draadjes (filo-)deeg in licht zoete siroop, daarover een laagje lichte custard en daar bovenop room en kaneel of een paar gehakte nootjes. Die kunnen we op de lijst van lokale droomgebakjes zetten samen met de Siciliaanse Canolo en de Portugese Nata.